

Warszawa, dnia 25 lipca 2019 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW

PS2.056.4.2019

Działając na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r. poz. 870) w związku z petycją z dnia 24 czerwca 2019 r. znak SO 1282/19 SO 4391/16-9 SO 1016/19, uprzejmie wyjaśniam.

Odnosząc się do postulatu, w którym proponuje się zwolnienie z opłat lokalnych na czas nieprzebywania podatnika w domu, przyjąć należy, że pomysł dotyczy zmian w zasadach opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Tym bowiem podatkiem opodatkowane są budynki, w tym budynki mieszkalne.

Podatek od nieruchomości uregulowany jest w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170). Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budynki lub ich części

Podatek od nieruchomości jest podatkiem majątkowym, co oznacza, że opodatkowaniu podlega sam fakt posiadania nieruchomości. Na majątkowy charakter tego podatku zwraca także uwagę orzecznictwo sądów administracyjnych, np. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 1 grudnia 2014 r. sygn. akt I SA/Gl 952/13, zgodnie z którym „*podatek od nieruchomości ma (...) charakter majątkowy, który wyraża się w tym, że ustawodawca, opodatkowując określone stany faktyczne, koncentruje się na samej własności lub posiadaniu określonych przedmiotów opodatkowania*”. Podatek ten jest ustalany w oparciu o kryteria niezależne od osiągnięcia, bądź nie, dochodu w związku z posiadaniem przedmiotu opodatkowania.

W związku z powyższym czasowe zaprzestanie korzystania z budynku mieszkalnego nie jest przesłanką do zwolnienia z podatku za ten okres.

Należy również zauważyć, że art. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przewiduje różne wysokości stawek podatku od nieruchomości w zależności od sposobu wykorzystania różnych rodzajów przedmiotów opodatkowania. Z analizy ww. przepisu wynika, że preferencyjnie traktowane są jedynie budynki mieszkalne lub ich części, dla których maksymalna stawka w 2019 r. wynosi 0,79 zł od m² powierzchni użytkowej, podczas gdy np. stawka za budynki pozostałe wynosi – 7,90 zł od m² powierzchni użytkowej. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 27 lutego 2012 r. sygn. akt II FPS 4/11 w *polskiej regulacji opodatkowania posiadania majątku, wysokość stawek dla budynków lub ich części zróżnicowano w zależności od sposobu ich wykorzystania. Generalnie, w polskim systemie prawa podatkowego*

preferencje przyznano budownictwu mieszkaniowemu i zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych obywateli. (...) W podatku od nieruchomości realizacja preferencji wyraża się w tym, że domy i lokale mieszkalne opodatkowane są według stawek najniższych”.

Wysokość stawek podatku od nieruchomości wskazanych w art. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podyktowana więc została względami społecznymi.

Z wyżej wskazanych względów nie jest zasadna zmiana przepisów w opisanym przez Panią kształcie.

W odniesieniu do propozycji niepobierania opłat opłaty za korzystanie z internetu za okres, w którym dana osoba nie przebywa w mieszkaniu wskazać należy, że kwestie opłat za korzystanie z internetu regulują umowy zawierane pomiędzy dostawcą internetu a jego odbiorcą.

Odnosząc się zaś do ostatniego postulatu, tj. umożliwienia samorządowi obniżania podatków i opłat lokalnych w przypadku zmniejszenia liczby ludności „celem przyciągnięcia poprzednich mieszkańców” należy wskazać, że ustawa o podatkach i opłatach lokalnych określa maksymalne stawki podatków i opłat lokalnych. Zgodnie z art. 20 ww. ustawy maksymalne stawki są corocznie waloryzowane, co następuje w drodze obwieszczenia ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Natomiast wysokość stawek podatków i opłat lokalnych obowiązujących w poszczególnych gminach określają rady gmin, w drodze uchwały, z zastrzeżeniem, że stawki nie mogą przekroczyć maksymalnych kwot wskazanych w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie bowiem z art. 217 Konstytucji RP wymienione w nim elementy podatku, w tym stawki podatku, muszą być określone w ustawie.

W przypadku podatku od środków transportowych w odniesieniu do pojazdów wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 2, 4 i 6 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych określone zostały ustawowo również stawki minimalne.

Wynika z powyższego, że na gruncie obowiązujących przepisów prawa jest możliwe ustalenie przez rady gmin stawek podatków i opłat lokalnych niższych niż ustawowo określone maksymalne granice. Jedynie w przypadku podatku od środków transportowych rada gminy musi określać stawki uwzględniając stawki minimalne.

Możliwość wprowadzania niższych stawek podatku dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, a także możliwość wprowadzania innych zwolnień przedmiotowych niż określone w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych jest przejawem wynikającej z Konstytucji RP zasady autonomii podatkowej i samodzielności finansowej gmin. Zgodnie z nią gminy mogą samodzielnie kształtować politykę podatkową, zgodnie ze swoją właściwością terytorialną.

Reasumując, stwierdzić należy, że na gruncie obecnie obowiązującego prawa gminy mają narzędzia do kształtowania swej polityki podatkowej w sposób uwzględniający lokalne potrzeby.

Z upoważnienia Ministra Finansów
Justyna Przekopiak
Dyrektor
Departamentu Podatków Sektorowych,
Lokalnych oraz Podatku od Gier
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/